

РЕШЕНИЕ

№ 38407

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9565** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. Г., гражданин на Руската федерация, родена на 19. 03. 1980 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, офис 5, чрез адв. Б., срещу Заповед рег. № 513з-8832 / 22. 07. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е незаконосъобразен и неправилен, тъй като компетентния административен орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ или да изпрати преписката на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира разносните по делото. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – за началник отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 102914 от 08. 07. 2025 г. И. Г., гражданин на Р. Федерация, роден на 19. 03. 1980 г., е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, като представител на чуждестранно търговско дружество.

С докладна записка рег. № 513р-75739 / 17. 07. 2025 г. са изнесени данни за извършената проверка на адреса, на който чужденеца е заявил, че ще пребивава и са снети сведения от съседите.

Извършена е и справка в автоматизираната информационна система (АИС) на МВР – Адресна регистрация на чужденци, от която е установено, че И. Г. се е регистрирал в хотел „ДЕ М.“ в [населено място] за времето от 06.07.2025 г. до 09.07.2025 г.

От справка в АИС – Граничен контрол е установено, че И. Г. е влязъл в страната на 06.07.2025 г. и е напуснал на 09.07.2025 г. през ГКПП „Аерогара С.“.

Със становище рег. № 513р-77283 от 22. 07. 2025 г., е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на И. Г..

Със Заповед рег. № 513з-8832 / 22. 07. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ - СДВР на И. Г. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Заповедта е връчена на 25. 08. 2025 г.

С жалба от 28. 08. 2025 г. е оспорен горепосочения отказ по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – За началник отдел „Миграция“ - СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена (стр. 47) Заповед № 513з-2396 / 24. 03. 2021 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-5977 / 19. 05. 2025 г. на директора на СДВР (стр. 48) за възлагане функциите на държавен служител.

При издаването на оспорения акт не е допуснато и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, изрично е посочено, като правно основание за издаване на оспорената заповед, че чужденеца е декларирал неверни данни.

Съдът намира изводите на административния орган за правилни и законосъобразни.

В хода на производството е представен сертификат № 2793 / 07. 07. 2025 г. на БТПП, с който се удостоверява съществуването на Търговско представителство с наименование „ФИНАНСОВАЯ П.“, с адрес на представителството в България - [населено място], [улица], [жилищен адрес].

На основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрация на търговското дружество.

По повод подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на разрешение за придобиване право на продължително пребиваване е извършена проверка на декларирания адрес от лицето, който е в [населено място], [улица], ет. 8, ап. 805, собственост на И. Переслегин.

Домоуправителят на сградата Т. е посочила, че не познава И. Г. и до колкото знае в жилището живее само собственикът И. Переслегин.

По делото е представен Договор за наем на недвижим имот от 07.07.2025 г. между наемодател И. Переслегин и наемател И. Г., съгласно който наемодателят представя на наемателя за временно и възмездно ползване недвижим имот в [населено място], [улица], ет. 8, ап. 805, който да бъде използван за живеене.

Представена е и декларация, с която Переслегин се съгласява Г. да пребивава на този адрес

По делото също така е разпитан като свидетел И. Переслегин, който заявява, че И. Г. щял да живее в апартамента му. Трябвало да направи козметичен ремонт на спалнята и през това време Г. живял в хотел. Не предупредил за това г-жа Т., защото не знаел, че трябва.

Съдът въпреки така посочената декларации и показанията на свидетеля Переслегин, намира, че не са налице основания за отмяна на оспорения акт.

От извършената проверка и съставената докладна записка е видно, че И. Г. не живее на посочения от него адрес, на който ще пребивава в Република България в С. – [улица], ап. 805. Това се потвърждава дори и от показанията на свидетелката Переслегин, който заявява, че Г. ще живее в апартамента, но първо трябвало да се направи козметичен ремонт. За това не е бил уведомен и домоуправителя на сградата.

В чл. 7, ал. 3 от Закона за управление на етажната собственост, е предвидено задължение за собственика или ползвателя в 15-дневен срок да подаде декларация за вписване на данните му в книгата на етажната собственост, като данни за изпълнение на това задължение няма представени по делото.

На следващо място се установява, че И. Г. е бил на територията на страната от 06.07.2025 г. до 09.07.2025 г., като за същия период се е регистрирал в хотел „ДЕ М.“ в [населено място], [улица], съответно не е пребивавал на посочения от него адрес в [населено място] – [улица], ап. 805.

При това положение, съдът намира за безспорно, че И. Г. е декларирал неверни данни, че ще пребивава именно в [населено място], [улица], ап. 805.

С посочването в заявлението, че И. Г. ще пребивава на адреса в [населено място], при положение, че същият не е открит на този адрес и не е пребивавал на него, а в хотел, жалбоподателят е посочил неверни данни, поради което правилно му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване.

Видно е също така, че търговското представителство не осъществява стопанска дейност, поради което не може да се приеме, че Г. осъществява дейност като търговски представител и същият не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и

не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева.
Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г., гражданин на Руската федерация, родена на 19. 03. 1980 г., срещу Заповед рег. № 513з-8832 / 22. 07. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА И. Г., гражданин на Руската федерация, родена на 19. 03. 1980 г., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 (двеста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: